

μην του ἐξηκολούθει νὰ λαλῇ. — Ὁ Στούαρτ Μίλλ, ὑπελάμβανον οἱ ἀντιλέγοντες, ἀπερῆνθη ὅτι ἡ μετανάστευσις δὲν αἴρει τὴν ἀνάγκην τῆς καταπολεμήσεως τῆς αἰξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ. Συμφωνεῖτε ὅτι τὸ εἶπε; — Καὶ ὁ Μασσαλιώτης μετὰ παραρησίας: — Pas précisément, mesieurs. Σημειώτεον δὲ ὅτι γηρίζει καὶ τὸν Στούαρτ Μίλλ ὅσον καὶ τὸν Μάθον, καὶ ἐπέμενον ἰσχυρογνωμόνως ἐν τῷ μέσῳ τῶν γελοίων τῶν ἀντιλεγόντων καὶ τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐνόουν τὸ ἀστεῖον τῆς θέσεώς του. Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ μόνον φαῖδρον ἐπεισόδιον τοῦ προγεύματος. Ὁ συννεφώδης οὐρίζων, ἡ φαῖα θάλασσα, ὁ καύσων, ὅστις ἤρχιζε νὰ καθιστᾷ στίλβοντα τὰ μέτωπα διὰ τοῦ ἰδρωτός, ἐκράτουν κλειστά ὅλα τὰ ἄλλα στόματα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Μόνη ἡ ξανθὴ κυρία διετῆρει τὴν ὄψιν δροσεράν, γέουσα διπλοῦν συνεχῆ πίδακα λόγων εἰς τὸ οὖς τοῦ συζύγου, ὅστις ἐκάθητο ἐξ ἀριστερῶν καὶ τοῦ ἔξυφόνου, ὅστις ἐκάθητο ἐκ δεξιῶν αὐτῆς, ἱεστεύουσα δὲ ἐκ διαλειμμάτων μὲ παρακλητικὸν βλέμμα τὸν ἀντικύ τῆς καθήμενον Τοσκάνον νὰ μὴ ζηλοτυπῇ διὰ τὴν νέαν αὐτῆς γνωριμίαν. Εἰς αὐτὴν ὤρειλετο ἡ πνοὴ τῆς φαιδρότητος, ἡ ζωογονήσασα τοὺς χασμωμένους ἐπὶ τοῦ κατα-

στρώματος ὀμίλους κατὰ τὴν σοβρὰν ὄραν τῆς πέψεως. Ἀπὸ στόματος εἰς στόμα μετεδίδοτο ἀπλοϊκῆ τις φράσις, ἀποδεικνύουσα πόσον ατελεῖς καὶ συγκεχυμένοι ἦσαν αἱ γεωγραφικαὶ ἰδέαι ὑπὸ τὴν ἰδιόρρυθμον ἐκείνην χρυσόξανθον κόμπην. Ὁ ἀργυραμοιβὸς συναντήσας αὐτὴν τῇ εἶπε: — Κυρία, σήμερον θὰ διέλθωμεν τὸν τροπικὸν τοῦ Καρκίνου. Αὐτὴ δὲ ἀπάντησε μετὰ φαιδρότητος: — ὦ! τέλος πάντων!... τοῦλάχιστον θὰ ἴδωμεν κατὶ τι!

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ὅμως ἀκόμη δὲν ἐνόουν πῶς ἦτο δυνατὸν ν' ἀνιῶ τις ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἀπειναντίας μ' ἐφαίδρυνεν ἡ θέα τῶν ἀνιόντων διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δι' ὃν εὐχαριστεῖται τις περισσότερον αἰσθανόμενος ἐαυτὸν ὑγιᾶ, εὐρισκόμενος ἐν τῷ μέσῳ ἀνθρώπων πασχόντων ἐκ ναυτίας. Τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λείψῃ τὸ τοιοῦτο θέαμα· μετὰξὺ τῆς πρώτης καὶ τῆς τετάρτης μετὰ μεσημβρίαν ὥρα, τὸ ὅποιον εἶνε τὸ φεβρότερον διάστημα τῆς ἡμέρας, ἤρχιζα νὰ βλέπω μερικὰ πρόσωπα, μερικὰς ὄψεις, αἵτινες ἐφαίνοντο ἀνήκουσαι οὐχὶ μόνον εἰς τελευτάς, ἀλλὰ καὶ τεταρταίους καὶ ἐτοίμους εἰς ἀποσύνθεσιν.

Ἐπεται τὸ τέλος

DE AMICIS

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Ἰ π ὁ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ

Συνέχεια ἴδε σελ. 129

Κεφάλαιον Η.

Οἰκογενετικὴ παραδόσις

Ἄπλοῦν παραπέτασμα ἐχώριζε τὸ σπήλαιον, ὅπου ὁ γηραιὸς Γουέβρος εἶχεν ὑποδεχθῆ τὸν Μαυρίκιον καὶ τὴν ἀδελφὴν του, ἀπὸ τῆς δευτέρας κρύπτης.

Κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν εἰσερχόμενον ἡ ὥραία αἰθουσα ἐνεποιεῖ τὴν ἐντύπωσιν χάους· πλὴν ἡ ἐταστικὴ ἐπισκόπησις ἀνεκάλυπτε μετ' ὀλίγον ὅτι ἐνουπῆρχε μέθοδος· ἐν τῇ ἀταξίᾳ ἐκείνῃ καὶ ὅτι ὑπὸ τὴν φαινομενικὴν σύγχυσιν ἀνειλίσσετο ἡ ἄλυσις τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας.

Ἄλλο ἴχνος πολυτελείας δὲν ἐφαίνετο ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ εἰμὴ οἱ τάπητες, ἐν οἷς ἀπετυποῦτο πᾶσα ἡ ἀσιατικὴ λαμπρὰ φαντασία· ἡ θυμαστή ἐντασις τῶν χρωμάτων, ἡ φιλοκαλία τῆς διακοσμῆσεως, χαρρακτηριστικὰ προνόμια τῶν φυλῶν, αἱ ἀποκαλοῦμεν ἡμεῖς οἱ πεπολιτισμένοι βερβάρους. Κατ' ἀποστάσεις ἀνηγείρετο ἐπὶ βάρους κορμὸς τις ἀρχαῖος, ἡ κεφαλή τις ἔχουσα ἔκφρασιν μυστηριώδη, ἡ ἀγγεῖα ἔχοντα εὐγραμμον καὶ ἀπέριττον τὸ σχέδιον.

Ὁ πάππος καὶ ἡ νεάνις εἰργάζοντο παρὰ μα-

κρὰν λιθίνην τράπεζαν, κατάφορτον ἐκ παραδόξων ἀντικειμένων, περιάπτων μετὰ καθβαλιστικῶν σημείων, δακτυλίων συμβολικῶν, χειρογράφων ἐπὶ γάρτου κιτρινίσαντος ἐκ τῆς πολυκαιρίας καὶ πεπληρωμένου διὰ γραφῆς ἐκ σφηνοειδῶν χαρακτῆρων. Εἰς τὰς ἐκ γρανίτου πλευρὰς τοῦ σπηλαίου εἶχον λαξευθῆ σεουθῆκαι, ἐφ' ὧν συνεσωρεύοντο φιάλαι, διωλιστήρια, χοάναι, διαβῆται, γνώμονες, πάντα τέλος τὰ ἐπιστημονικὰ, μαθηματικὰ καὶ μαγικὰ προσέτι ἐφόδια, οἷς ἐχρῶντο οἱ δύο Γουέβροι εἰς τὰς ἐργασίας των. Ἐπῆρχε πρὸς τοῦτοις ἐν κρηνίον ἀνθρώπινον, εἰς κροκοδείλοις, εἰς πίθηκος, εἰς βόας τεταριχουμένοι· ὑπῆρχον καὶ ὄπλα φοινικὰ, σπάθαι, ἐγχειρίδια, βέλη, ἀκινάκαι. Ἐφαίνετο ὅτι εἶχον συναχθῆ ἐκεῖ λείψανα τῆς ἐπιστήμης πασῶν τῶν χωρῶν καὶ δείγματα τῆς ἐαυτῶν τέχνης.

Ἰπὸ τὸν σωρὸν ἐκείνον τῶν ἀμόρφων καὶ κατ' ἐπιφάνειαν ἄνευ ἀξίας ἀντικειμένων ἐφαίνετο βαθμηδὸν προκύπτων ἐν σύστημα, μία ἰδέα ἐπικρατούσα ἐφ' ὅλων. Τὰ θραύσματα ἐκεῖνα τῶν ἀγγείων, οἱ παντοειδεῖς κορμοί, τὰ ὄπλα ἐκεῖνα, τὰ ὅστιά, παρίστων τὴν μακρὰν ἄλυσιν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ὧν ἡ μία ἄκρα ἐφθανε μέ-

χρι τῆς πρώτης ἀρχῆς τοῦ κόσμου, ἡ δ' ἑτέρα εὐρίσκατο εἰς χεῖρας τοῦ γηραιοῦ μάγου.

Ἀπὸ τινων στιγμῶν ὁ Γκουσά Νισίν εἶχεν ἀποθέσει τὸ βιβλίον καὶ μετὰ τὸ μέτωπον σκεπτικόν, μετὰ τὸ βλέμμα απλανές ἐρρέμβυαζεν. Ἐξ ὅλης ἐκείνης τῆς κόνεως ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς λυχνίας ἀνηγειροτο ἐνώπιόν του πλήθος μορφῶν καθ' ἑμάδας πυκνάς, κατὰ μυριάδας καὶ γενεάς. Δι' ἐνὸς εἰδώλου μετ' ἐπιμήκεις ἐξ ἀχάτου ὀφθαλμοῦ ἀνίστατο ἡ πολυάνθρωπος Ἰνδία μετ' ἀναοίθημα αὐτῆς θρησκειύματα. Ἡ αἰνιγματώδης Αἴγυπτος ἀνύψου ἐπὶ τῶν ἄμμων τὴν κεφαλὴν τῆς ὡσεὶ Σφιγγός, οἱ Φαραῶ αὐτόθι ἐχρησιμοποιοῦν ἔθνη ὀλοκλήρα πρὸς ἀνέγερσιν ἐνὸς τάφου· ὁ Μωϋσῆς ὁδηγῶν τὸν λαὸν τῶν πιστῶν, διέσχίζε τὰ ὕδατα καὶ ἐλάλει ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν θεότητα. Ζωηρὸν καὶ εὐχαρὶ ἐκ μαρμαίρου ἀγαλμάτιον ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην τοῦς θελκτικῶς μύθους καὶ τὴν ἔνθεον μεγαλοφυίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἐγγὺς δὲ αὐτοῦ Σινικὸν ἄγαλμα μετὰ ἄτεγνα μέλη του ἀντεπροσώπευε τὴν ποικίλην ἀσχημίαν, τὸν μυστηριώδη τοῦτον κλάδον τῆς τέχνης. Προτομὴ εὐγενοῦς πατρικίας ὑπεμίμνησκε τὴν Ῥώμην τῶν αὐτοκρατόρων, τοὺς θριάμβους, τοὺς ὑπάτους καὶ τοὺς προπορευομένους αὐτῶν βαβδούχους, μία δὲ κεφαλὴ μάρτυρος παρθένου τοὺς καταδιωγμοὺς καὶ τὰς κατακλίβας. Ἀκολούθως παρήλαυον αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν βρβάρων. Ὑπὸ παλαιῶν δραματικῶν καὶ ἄχρηστον πλέον πανοπλίαν ὠρθούτο ἡ ἐποχὴ τῶν ἵπποτων. Διὰ τινων κοσμημάτων τοῦ Κελλήνη ἐφαίνετο διασκηδάζομένη ἡ μακρὰ νύξ τοῦ Μεσαίωνα καὶ ἡ Ἀναγέννησις ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νεώτερον κόσμον.

Ἡ Λεϊλά κύπτουσα ἐπὶ χειρογράφου ἐκ περγαμηνῆς κατεγίνετο ν' ἀντιγράψῃ περικοπὴν τινὰ σοφῆν, δὲν εἶχε δὲ παρατηρήσει ὅτι ὁ γέρον ἀπὸ τινων στιγμῶν προσήλου ἐπ' αὐτῆς τὸ σκεπτικόν του βλέμμα.

— Λεϊλά! εἶπε τέλος σοβαρῶς.

Ἡ νεανίς ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Πάτερ; ἀνέκραζεν.

— Ἄρῃσε αὐτὰ ὅπου γράφεις, κόρη μου. Ἐγὼ νὰ σοῦ ὁμιλήσω.

Ἡ Λεϊλά πλησιάζουσα ἐκάλησε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ πάππου τῆς, μετὰ βλέμματος δὲ ἐκφράζοντος στοργὴν ἅμα καὶ σέβας ἀνέμενε νὰ τῆς ὁμιλήσῃ.

— Λεϊλά, εἶπεν ὁ Γκουσά Νισίν, ἤραχτες νὰ αἰσθάνεσαι ἀγάπην πρὸς τοὺς ξένους ἐκείνους, τοὺς Φράγκους;

— ὦ! εἶπεν ἡ Λεϊλά, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπαν καὶ αἱ παρειαὶ ἠοιθαίσαν, ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας τὴν νεαρὰν Γαλλίδα Αἰκατερίνην.

!... Καὶ αὐτὴ ἐπίσης μετ' ἀγαπᾷ, πάτερ μου!... Συγκατατίθεται νὰ μετ' ἀποκαλῆ φίλην τῆς.

— Τί εἶν' αὐτὸ ὅπου λέγεις; εἶπεν ὁ γέρον μετ' ἐπάρσεως. Μάθε, κόρη μου, ὅτι σὺ τιμᾷς τὴν ξένην ἐκείνην ἀπονέμουσα εἰς αὐτὴν τὴν φίλιν σου.

— ὦ, πάτερ μου!... σὺ εἶσαι σεβάσιμος ὡς ἐκ τῶν γνώσεών σου, τῆς μεγάλης σου ἡλικίας καὶ τῶν ἀρετῶν σου... Ἄλλ' ἐγὼ ἡ πτωχὴ νεάνις τί εἶμαι, διὰ νὰ κατέχωμαι ἀπὸ τὴν ἀλαζονείαν; Δὲν ἐνθ' μείσαι πόσον περιφρονητικῶς φέρονται πρὸς ἡμᾶς αἱ γυναῖκες τοῦ Ἰράν; Ἐνόμιζα ὅτι ἡ νέα Φράγκισσα ἦτο εὐγενὴς καὶ γενναία συμπεριφερομένη πρὸς ἐμὲ ὡς πρὸς ἴσην.... Πρέπει νὰ ὁμολογήτῃς, πάτερ μου, ὅτι οἱ ξένοι ἐκείνοι εἶνε πλὴ ἀβρόφρονες καὶ δὲν πρέπει νὰ λέγῃς, ὅτι ἐγὼ τιμῶ τὴν Αἰκατερίνην Κερδικὴν ἀγαπῶσα αὐτὴν!... Δὲν ἐννοῶ τοὺς λόγους σου καὶ μοῦ προξενοῦν λύπην.

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ Γουέβρος μετ' ὀφθαλμῶν ἐπισημοτέρων ἔτι, ἤλθεν ὁ καιρὸς νὰ σοῦ ἀνακοινώσω σπουδαῖα οἰκογενειακὰ ἀπόρρητα. Ἐφθασες εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἐγεμυθίας, προσεπάθησα δὲ νὰ ἐνδυναμώσω δι' ἐμβριθεῦς μαθήσεως τὸν νοῦν, τὸν ὅποιον ἡ φύσις διανέμει μετὰ τὴν φειδῶ εἰς τὸ ἀτελὲς φύλλον σας. Ὡς πρὸς τὴν ἀδυναμίαν τῆς καρδίας, ἥτις εἶνε ἔμφυτος εἰς τὴν γυναικείαν φύσιν, ἂν μετέχῃς καὶ σὺ αὐτῆς, δὲν εὐθύνεσαι καὶ θὰ ἦτο ἄδικον νὰ σὲ ἐπιπλήξω δι' αὐτὴν.

— Πάτερ, εἶπεν ἡ Λεϊλά, δὲν προσεπάθησα πάντοτε πάσῃ δυνάμει ν' ἀναπληρώσω τὸν νοῦν, τὸν ὅποιον τοσοῦτον ἐθρήνησες;

— Προσεπάθησες;... ἐπανέλαβεν ὁ γηραιὸς Γουέβρος μὲν καταστέλλων τὴν ἀταραξίαν του. Τί σημαίνει ἂν προσεπάθησες; Δὲν ἠδύνασο νὰ τὸν ἀναπληρώσῃς καὶ δὲν τὸν ἀνεπλήρωσες. Μήπως ἡ ἀδύνατος κεφαλὴ νεάνιδος εἶνε ἱκανὴ νὰ περιλάβῃ τὰ μεγάλα σχέδια, τοὺς ἀφηρημένους ὑπολογισμοὺς, τὰς ἀποκρύφους ἐπιστήμας, τὸ ὑπέρογκον βᾶρος τῆς ἱερᾶς παρκαταθήκης, ἅτινα μὲν ὁ νοῦς τοῦ ἀδρός δύναται νὰ περιλάβῃ;... Ὁχι! σεῖ; ἐπλάσθητε διὰ νὰ ἐπιτηρῆτε τὴν οἰκιακὴν ἐστίαν καὶ διὰ νὰ λιχνίζετε τὰ τέκνα μας ἐπὶ τῶν γονάτων σας. Μὴ ἀποβλέπετε, ἀσθενῆ πλάσματα, εἰς θέσιν ἀνωτέρων ὁμῶν.

— Ἡ μόνη μου φιλοδοξία εἶνε νὰ σ' εὐχαριστῶ καὶ πάντοτε περιορίσθην νὰ σὲ ὑπακούω, εἶπεν ἡ Λεϊλά μετὰ ταπεινοφροσύνης.

— Δὲν ἔχω παράπονον κατὰ σοῦ, Λεϊλά, εἶπεν ὁ προσβίτης καθιστάμενος προσηνέστερος. Ὡς νεανίς δὲν εἶσαι οὔτε μωρὰ. οὔτε ἀμαθὴς, οὔτε ματαιόδοξος. Δὲν καταγορῶ σέ, ἀλλὰ τὴν σκληρὰν τύχην. Διατί, ἀροῦ ἐπέτρεψεν ὅπως ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους ἡ γενεὰ μας συνεχισθῇ ἀπὸ ἄρρενος εἰς ἄρρενα, ὁ Κύριος τῆς ζωῆς ἠθέλησε νὰ λήξῃ αὕτη διὰ μιᾶς εἰς μίαν νεάνίδα;... Μίθρα!

τὰ κρίματά σου εἶνε ἀληθῶς μυστηριώδη καὶ ἀνεξερεύνητα !

Ὁ γηραιὸς Γουέβρος μὲ ἦθος καταβεβλημένον ἀφῆκε νὰ ἐπαναπέση ἡ πολὺ κερκλή του καὶ ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖν ῥέμβην. Ἡ νεάνις σεβουμένη τὴν θλίψιν του εἶσα.

— Ἄς ὑποταχθῶμεν εἰς τὸ ἀναπόφευκτον, εἶπε τέλος, καὶ ἄς ἐκτελέσωμεν τὸ καθήκον μας μέχρι τέλους !

Λεϊλά ! πρέπει νὰ μάθης πᾶσι εὐθὺναι βράβουσι τοὺς ἀσθενεῖς σου ὤμους. Μάθε ὅτι εἶσαι ὁ τελευταῖος βλαστὸς τῆς ἐνδοξοτάτης τῶν οἰκογενειῶν, ὅσαι ὑπῆρξαν ποτε ὑπὸ τὸν Ἥλιον. Καὶ εἶπα καλῶς ὑπὸ τὸν Ἥλιον, τὸν εὐγενῆ ἡμῶν θεόν, τὸν πατέρα, τὸν δοτῆρα παντὸς ἀγαθοῦ, παντὸς πλοῦτου, τῆς ζωῆς αὐτῆς... Ἐκλεχθεῖσα μεταξὺ μυρίων ἄλλων, ὅπως ἐξασκῆ τὴν σεβαστοτέραν πάσης ἄλλης ἱερωσύνην, ἡ οἰκογενεῖά μας ἦτο ἐπιφορτισμένη πρὸ αἰῶνων νὰ καταθέτη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ θεοῦ Μίθρα τὴν λατρείαν τῶν πιστῶν του, ταῦτο χρόνως δὲ ἦτο ὁ θεματοφύλαξ τῆς ἐπιστήμης, ἧτις ἦτο ὁ ἀποκλειστικὸς κληρὸς τῶν ἐκλεκτῶν. Ἀστρονόμοι, φιλόσοφοι, γόητες, ἔμποροι, πολιτικοί, ἱστοριογράφοι, πεπαιδευμένοι ὄντες οἱ μάγοι, ἦσαν κάτοχοι τῆς παγκοσμίου σοφίας ἀπὸ κοσμογονίας, ἀενάως δὲ ἐπολλαπλασιάζον τὸν θησαυρὸν τοῦτον καὶ τὸν μετέδιδον εὐλαβῶς πρὸς τοὺς ἀπογόνους των.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ζυροάστρου ἐζῆσαν τιμώμενοι, ἰσχυροί, τρισάγιοι. Ἀκολούθως ἤλθον αἱ πονηραὶ ἡμέραι τῆς παρακμῆς καὶ τοῦ διωγμοῦ. Ἡ καταστροφή ἐπῆλθε. Τέλος πάντων, κόρη μου, βλέπεις ποία εἶνε ἡ τύχη τῶν τελευταίων ἀντιπροσώπων τόσοσ σεβαστῆς οἰκογενείας. Μισοῦμενοι, περιφρονοῦμενοι ὑφ' ὅλων, καταδεδικασμένοι εἰς ἄδικον ἐξοστρακισμόν, καταφυγόντες εἰς τὰ βᾶθη τῶν σπηλαίων, φαινόμεθα ἠττημένοι καὶ οἱ ἐχθροὶ μας νομίζουν ὅτι κατέστησαν ὅλως ἀνισχύρους τοὺς ἄλλοτε τόσοσ ὑπερηφάνους μάγους... Ἄγνοοῦσιν οἱ ἀμαθεῖς ὅτι κρατοῦμεν διὰ χειρὸς στερεᾶς τὸν διπλοῦν ἡμῶν θησαυρὸν, τὸν τῆς ἐπιστήμης, ἀναλλοιώτως μεταβιβασθέντα ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν. καὶ τὸν τοῦ πλοῦτου, φθαρτὸν μὲν, ἀλλ' ἀναγκαῖον εἰς ἐκείνους, οἵτινες δημιουργοῦσι καὶ καταλύουσι τὰ κράτη...

— Πῶς, πάτερ μου !.. Σὺ, ὅστις ζῆς σχεδὸν ἐν πτωχείᾳ, ὅστις θὰ ἐστερεῖτο καὶ τοῦ νυαγκαίου ἂν δὲν ἐπηγρύπνου, εἶσαι πλούσιος ; εἶπεν ἡ Λεϊλά μετ' ἐκπλήξεως.

— Περὶ τούτου πρέπει νὰ ἐξηγηθῶ. Εἶμαι μόνον θεματοφύλαξ ἀμυλήτου θησαυροῦ· δὲν εἶνε ἰδικός μου. . .

. . . Τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ μεγάλη μᾶστιξ τῆς Εἰμαρμένης, Ἀλέξανδρος ὁ υἱὸς τοῦ Διός, διῆλθε τὸν κόσμον καὶ καθυπέταξε τοὺς πάντας

ὑπὸ τὰ ὄπλα του, τὰ Ἐκβάτανα, ἡ βασιλις τῆς Ἀσίας, ἐρημίζοντο εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην διὰ τὰ πλοῦτη των, τὰ φῶτά των, τὰς τέχνας των, τὴν πολυτέλειάν των. Μεταξὺ ὅλων τῶν μνημείων τῶν μαρτυρούντων περὶ τῆς λαμπρότητος των διέπρεπον ἰδίως ὁ ναὸς τοῦ Ἥλιου, ἡμεῖς δὲ — οἱ πρόγονοί μου καὶ οἱ ἰδικοί σου — ἤμεθα οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ.

Παρουσιάσθη ὁ νικητὴς αὐθιχῶς ζητῶν τὸν φρόν τῆς ὑποταγῆς. Ὁ ἐμπρησμὸς καὶ ἡ σφαγὴ τὸν συνήδενον ἐδέξασε νὰ ὑποταχθῶσι. Μετὰ τὸ μέτωπον τεταπεινωμένον, μὲ ὀφθαλμούς δακρυσταγεῖς, παρέδωκεν πρὸς τὸν ἀγέρωγον κατακτητὴν τὰς κλεῖς τοῦ ὑπογείου, ἐνθα ἐκρύπτετο ὁ θησαυρὸς τοῦ ναοῦ τοῦ Μίθρα. Λίθος πολῖτιμος καὶ κοσμηματὰ ἀνεκτίμητα, πλούσια ἐνδύματα ἐκ πορφύρας ἢ ἐκ μεταξῆς, ἀγγεῖα τιμαλφῆ, ἀρώματα καὶ ἀρωματικά εἶδη σπάνια, χρυσὸς καὶ ἄργυρος εἰς νομίσματα ἢ εἰς μέταλλον, τὰ πάντα ἀφῆλθαν ἔρμαιον τῆς πλεονεξίας τῶν στρατιωτῶν, μεθυσθέντων ἐκ τοῦ οἴνου καὶ ἐκ τῆς νίκης.

Ὁ ἀναιδὴς Ἑρκιστίων, τὸ εἶδωλον τοῦ κυρίου του, ἔλαβε τὴν μερίδα τοῦ λέοντος, διὰ νὰ τὴν ῥίψη καὶ αὐτὸς βορᾶν εἰς τοὺς εὐνοουμένους του. (Μετ' ὀλίγον τὰ Ἐκβάτανα ἔμελλον νὰ ἴδωσι τὴν κηδέαν του, ἄξιαν ἡμιθέου !) Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἥλιου ἐκάλυψαν τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ πένθους καὶ ὁ ξένος ἐγκατεστάθη εἰς τὴν πατρίδα μας.

— Θλιβερόν, θλιβερόν !.. εἶπε στενάζουσα ἡ Λεϊλά.

— Δὲν τὰ ἤρπασαν ὅμως ὅλα ! ἐξηκολούθησεν ὁ γηραιὸς Γουέβρος μὲ ἔκφρασιν θριάμβου μόλις συνεχομένην. Δὲν ἦσαν ἐπὶ ματαίῳ οἱ μάγοι κάτοχοι τῆς σοφίας καὶ τῆς φρονήσεως ἀπ' αἰῶνων. Πράγματι τὰ συληθέντα ὑπὸ τῶν νικητῶν ἦσαν μηδὲν, μηδὲν ἀπέναντι ἐκείνων, τὰ ὅποια ἀπέκρουσαν ἀπὸ τὴν ἀκόρεστον αὐτῶν ἀπληστείαν.

— Δόξην νὰ ἔχη ὁ Μίθρας ! . . . Ἀλλὰ πῶς ἠδυνήθησαν ν' ἀποκρύψωσιν ἀπὸ τὸ ἄπληστον ἔμμη τῶν νικητῶν τοιοῦτους θησαυρούς ;

Ἐδίδαξες τὸν πατέρα μου, ὅτι ὁ χάρτης, ἡ συναλλαγματικὴ, τὸ μέσον τῆς εὐκόλου μεταφορᾶς χρηματικῶν ποσῶν δὲν ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἀπομεμακρυσμένην ἐκείνην ἐποχὴν.

— Κἀτῶθε τοῦ ὑπογείου, εἰς τὸ ὅποιον εἰσῆγαγον τὸν ἐπιθρομέα, ὑπῆρχε — καὶ ὑπάρχει ἀκόμη — μέγαρον εὐρυχωρότερον, κάλλιον φουδομημένον καὶ πλουσιώτερον πρὸ πάντων ἀπὸ τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Μίθρα. Αἱ κρύπτται αὐταὶ ἐθρίβον θησαυρῶν ἐκ τῶν προσφερομένων πρὸ αἰῶνων ἐκ τῆς ἐλευθεριότητος τῶν πιστῶν. Ὡς ἐκ τῆς βαθείας αὐτῶν γνώσεως τοῦ παρελθόντος, ἐξ ἧς προέρχεται καὶ ἡ γνώσις τοῦ μέλλοντος, οἱ μάγοι εἶχον ἀπὸ καιροῦ προῖδει τίνα πειρασμὸν ἠδύνατο νὰ προκαλέτη ἡ συσσωρευσις ἐκείνη τοῦ

πλούτου εἰς τὴν ἀνθρωπίνην πλεονεξίαν, πονηροὶ δὲ ὅσον καὶ ἐμπροσθεν, ἐπεισθήσαν τὸ καλλίτερον μέσον ὅπως ἐξαπατήσωσι τὴν πλεονεξίαν ταύτην, δηλαδή ν' αφήσωσι φανερὴν μέρος τοῦ θησαυροῦ ἀκατέκτους, ὅπως αποπλανήσωσι τοὺς ἐπιδρομείς, νὰ κρύψωσι δὲ ἐντὸς ὑπογείου μεγάρου, κατασκευασθέντος ὑπὸ ἐργατῶν, ὧν τὴν ἐγγεφυῖαν ἐδέριμενον ὄρκει φοβεροὶ, τοὺς ἀληθεῖς καὶ ἀμετρήτους θησαυροὺς τῆς τάξεώς μας.

— Θυμωσία πρόνοια! εἶπεν ἡ Λεϊλά.

— Ναί, ἀλλ' ὅπως συμβαίη σὺν ἡμῖς εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ὑποθέσεις, ἢ πολλὴ προφύλαξις δύναιται νὰ βλάψῃ.

Τὸ μυστικὸν μεταδοθὲν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν διετηρήθη ἀθικτον ἐπὶ αἰῶνας. Ἐξ ὅλων τῶν ἀπογόνων τῶν μάγων μόνος ὁ ἀσχηγός, ὁ μάγος Ἰερεὺς, ὁ ἄσμεος κατ' ἀρρενογονίαν ἀντιπρόσωπος τοῦ πρώτου μοβέδ (ιερέως) τοῦ Μίθρα, ἐδικαιούτο νὰ κατέχῃ αὐτό. Ὅτε ὁ διάδοχος ἐπιμελῶς διδασθεὶς πάσας τὰς ἐπιστήμας καθίστατο ἐνῆλιξ καὶ ἐκρίνετο ἄξιος μνήσεως, περιεβάλλετο τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα καὶ ταυτοχρόνως ἀνεκοινοῦτο αὐτῷ ἐν μέρει τὸ μυστικόν. Κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου ὁ πατὴρ ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸν υἱόν του τὸν τόπον, ἔνθα εἰρίσκατο ὁ θησαυρὸς καὶ τὰ μέσα ὅπως εὐάσθη μέτροι αὐτοῦ.

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἡ παράδοσις διετηρήθη, χωρὶς οὐδὲν ἐξ αὐτῆς νὰ πευέλθη εἰς γνώσιν τῶν ἀμυήτων. Αἱ δὲ ναστεῖαι παρήγαγον. Ἡ παλαιὰ κληρονομία τοῦ Κύρου, τὸ ἀπέρχοντο κράτος τοῦ Ἀλεξάνδρου, διανεμηθέν, χωρισθέν, ἀποσπασθέν κατὰ ῥάκην, περιήρθετο ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα. Τοὺς Σελευκίδας διεδέχθησαν οἱ Πάρθοι, οἱ Ἀραβες, οἱ Μογγόλοι, οἱ Γούρκοι...

Ἡ Μικρὰ Ἀσία, ἡ θελκτικὴ ἰώρα, ἡ κοιτίς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὅπου ἐτέθη ἡ Ἐδέμ, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἐχαιρέτισε διὰ πρώτην φοράν τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ κόσμου, τὸν θεῖον Μίθραν, ἢ γῆ, ἥτις εἶδεν ἀκμάζοντα τὸ Ἴδιον καὶ τὴν Τύρον, τὸν Ὀμπρον καὶ τὸν Θελῆν, ὄλην τὴν χάριν καὶ ὄλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀρχαίου κόσμου, διαρπαγείσα, δηρωθεῖσα ὑπὸ βροχάρων ὀρδῶν ἐκαλύφθη ἀπὸ ἐρείπια καὶ τέλος ἐγένετο λεία τῶν Τούρκων. Καὶ ἐκεῖ ὅπου τὸ ἀρχαῖον ἔνομα διεσώθη, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Φαριστάν, αἱ ἄλλοτε ἀκμάζουσαι πόλεις ἔπεσον μία πρὸς μίαν, ἐκεῖ δὲ ὅπου ἀντήχουν πρότερον οἱ φαιδροὶ κρότοι τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, δὲν ἤκούετο πλέον εἰμὴ ἢ πένθιμος κραυγὴ τῆς γλαυκῆς καὶ τοῦ θωός. Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ὕδατος, τῶν ἀνέμων, τοῦ πυρός, οἱ τοῖχοι ἐκρημνίσθησαν, αἱ στέγαι ἐρράγησαν, τὸ γῶμα εἰσεχώρησεν εἰς ὅλα τὰ ῥήγματα, συνεσωρεύθη καὶ ἐκάλυψε μὲ μονότονον πέπλον ὅ,τι πρὸ ὀλίγου ἦτο ἀγέρονον μνημεῖον. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ τύχη τῆς βασιλικῆς μας πόλεως τῶν Ἐκβατάνων! Μερικοὶ σωροὶ χρώματος μόνου δει-

κνύουσι σήμερον τὴν θέσιν τῆς ἄλλοτε βασιλίδος τῶν πυλεων.

— Μόλις τις δύναται νὰ πιστεύσῃ τοιαύτας μεταβολάς! ἐψιθύρισεν ἡ Λεϊλά.

— Ὁ Ἰσλαμισμὸς ἀντικατέστησεν ἐν Ἰράν τὴν λατρείαν τοῦ Ἠλίου.

Ἀπογμνωθεὶς ἐκ τοῦ βαθμοῦ του, ἐκ τῶν τιμῶν του, ἐκ τῶν αγαθῶν του ὁ Γουέβρος, ἀποσυρθεὶς κατὰ μέρος, ἐβλεπε τὴν πτώσιν τῶν κρατῶν, στερεῶς δὲ ἐμμένων εἰς τὰς δοξασίας του καὶ πεποιθὼς εἰς τὴν μέλλουσαν ἔκλαμπρον αὐτοῦ τύχην ἀνέμενε τὴν στιγμήν, καθ' ἣν θὰ ἠυδόκει ὁ Μίθρας ν' ἀποδώσῃ εἰς τοὺς πιστοὺς τῶν τὴν ἀρχαίαν τῶν εὐκλειαν. Πῶς νὰ πιστεύσωσιν ὅτι μετὰ τούτους αἰῶνας ἀδικόπου κατοχῆς καὶ διαφυλάξεως τὸ μυστικὸν θὰ διέφυγεν ἡμέραν τινὰ ἐκ τῶν χειρῶν μας!..

— Ὁ Μίθρας νὰ μὰς προστατεύῃ!... τί ἐνοεῖς, πάτερ μου;

— Κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας τοῦ Φεθ-Ἀλη-Σάχ, παρήλθον ἔκτοτε πολλὰ ἔτη, ἐγὼ ἐταξείδευον, ὅτε αἴρνης κατεπειγόντως προσεκήληθην πρὸς τὸ ἐπιθανάτου πατρός μου. Πρὶν ἐκπνεύσῃ ὁ πρεσβύτερος κατὰ τὸ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐπικρατοῦν θυμὸν τῆς οἰκογενείας μας ἤμελε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ νῆμα τοῦ αἰωγῶν μίτου, τὰς ἀκριβεῖς ὑστάτας ἐνδείξεις, δι' ὧν ἠδυνάμην νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὸ μυστηριώδες μέγαρον, τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ γείνω ὁ φυλαξ. Ἀπὸ τοῦ βάλους τῆς Χαλδαιίας, ὅπου εἶχα μετακῆν κατὰ δικταγὴν τῶν γονέων μου πρὸς ἀναζήτησιν συζύγου, ἐπανέκαμψα ἐν σπουδῇ. Ἀλλὰ μάτην!.. ἦτο πολὺ ἀργά!

Ὁ πατὴρ μου εἶχε παραδώσει τὸ πνεῦμα ἀποκομιζὼν μεθ' ἐαυτοῦ εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν νεκρῶν τὸ μυστικόν, τὸ ἐπὶ τούτους αἰῶνας διατηρηθὲν μεταξὺ τῶν ζώντων.

— Θεέ μου!... Καὶ δι' οὐδενὸς μέσου δὲν ἠδυνήθης νὰ τὸ ἀνακτήσῃς;

— Εἰς μάτην ἀνεζήτησα δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς. Κατέτριψα τὰς ἡμέρας μου. Εἰς αὐτάς τὰς συμφορὰς ἄλλως τε ἐμείλλον νὰ προστεθῶσι καὶ ἄλλαι. Ἡ συμφορὰ ποτὲ δὲν ἔρχεται μόνη, λέγει ἡ παροιμία. Εἶδα θνήσκοντα ἐν πρὸς ἐν τὰ τέκνα μου ἐν τρυφερᾷ ηλικίᾳ. Τὸ τελευταῖον, τὸ ὅποσον ἦτο ὁ πατὴρ σου, ἐφθασε μέχρι τῆς ἀνδρικῆς ηλικίας· ἀλλ' ἀπέθανε, καθὼς γνωρίζεις, πρὶν ἢ σὺ, τὸ μόνον τέκνον του, ἀνοίξῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς τὸ φῶς τοῦ θεοῦ Μίθρα. Με πόσῃν ἀγωνίαν προσεδόκατο ἢ εἰς τὸν κόσμον ἐλευσῆς σου!... Ἄλλ' οἶα ἀπογοήτευσίς μὰς ἀνέμενε! Πόσα παράπονα ἐξέφερξεν ἡ μήτηρ σου!.. μετ' ὀλίγον ἀπῆλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν σκιῶν μὲ τὴν λύπην ὅτι ἐγέννησε θυγατέρα!

— Πάτερ μου, συγχώρησέ με!

— Τὸ θέλημα τοῦ Μίθρα, ἔστω εὐλογητόν!

Πρέπει τις νὰ κύπτῃ πρὸ τῶν ἀποφάσεών του καὶ χωρὶς νὰ τὰς ἐννοῇ καὶ νὰ βαδίζῃ εὐσταθῶς, ἔστω καὶ ἂν ἡ καρδιά του διεσχίζετο. Ἡ εὐθεία γραμμὴ ἔληξε· θὰ ἐμρυτεύσωμεν τὸ ἀσθενὲς κλαδίον, ὅπερ μὰς ἀπομένει, ἐπὶ ἐτέρου κλωνίῳ τοῦ οικογενειακοῦ δένδρου. Μετ' ὀλίγον θὰ σὲ νυμφεύσω μὲ ἓνα τῶν ἐξαδέλφων σου· κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου μου θ' ἀκούσῃς ἐκ τοῦ στόματός μου τὰς ὑστάτας πληροφορίας, ἃς γνωρίζω καὶ σὺ πάλιν θὰ παραδώσῃς εἰς τὸν πρωτότοκον υἱόν σου τὴν παρχακαταθήκην, ἣν θὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ.

— Ἄλλ' αὐτὸ τὸ μυστικόν, πάτερ μου, δὲν ἔγεινεν ἀνωφελὲς πλέον, ἀφοῦ τὸ νῆμα ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς σου ;

— Δὲν ἀπηλπίσθην ἀκόμη ἀπὸ τὴν ιδέαν τοῦ νὰ τὸ ἐπανεύρω· δὲν θὰ παραιτηθῶ τῆς ιδέας ταύτης μέχρι τῆς τελευταίας μου πνοῆς, εἶπεν ὁ γηραιὸς Γουέθρος μετὰ ζέσεως ἀγορίας. Ἔχω περὶ τοῦ τόπου, ἔνθα κεῖται ὁ εὐρύς ὑπόγειος ναὸς, πληροφορίας ἀκετὰ ἀκριβεῖς· ἡ μόνη δυσκολία, τὸ ἀδύνατον μέχρι τοῦδε, ἦτο ν' ἀνευρεθῇ ἡ εἰσόδος του· αὐτὴ δὲ εἶνε ἡ ὑστάτη ἀνακοίνωσις, ἣν οἱ πατέρες μας ἐφύλακσον διὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου των. Ἀλλά, καὶ ἰδοὺ φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν τῆς συνδιαλέξεώς μας, κόρη μου, ἡ ἔλευσις τῶν Φράγκων, αἱ γνώσεις τοῦ νέου ἐπιστήμονος, οἱ πόροι του, ἡ ὀξύδερκέα του, ἡ ἀδάμαστος ἐνεργητικότητα του ἐγέννησεν εἰς τὴν καταπεπονημένην ψυχὴν μου βλαστὸν νέας ἐλπίδος. Ὅλας ταύτας τὰς δυνάμεις ἀπεφάσισα νὰ χρησιμοποιήσω διὰ νὰ φθάσω μέχρι τοῦ ὑπογείου.

— Πῶς, πάτερ μου ! σκέπτεσαι νὰ τοὺς καταστήσῃς κοινωνοὺς τοῦ μυστικοῦ σου ; ἠρώτησεν ἡ Λεϊλά ἔκθαμβος.

— Ὁ Μίθρας νὰ μὲ φυλάξῃ !... τί λέγεις, κόρη μου ;... Αὐτοὶ εἶνε οἱ βραχίονες, καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ κεφαλή. Αὐτὸς θὰ χαράξῃ τὴν ὁδόν, καὶ ἐγὼ θὰ εἰσελθῶ εἰς τὸ ἄδυτον.

— Πλὴν, εἶπεν ἡ Λεϊλά μετὰ δισταγμοῦ, τὸ τοιοῦτον δὲν εἶνε ἀπάτη ;

— Ποσῶς. Μήπως ὁ νέος ξένος ἔχη κανὲν δικαίωμα νὰ μάθῃ τὰ μυστικά μας ; Προσθέτω δὲ ἐπὶ πλέον· δὲν εἶνε τολμηρὸν ἔργον ἐκ μέρους τῶν Φράγκων αὐτῶν καὶ ἄξιον τιμωρίας νὰ θέλωσιν ὅπως ἐπιθέσωσι τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἱερᾶς μας πόλεως ; Τοῦ ἀρίνου ὅμως ταῦτα. Ἄς παραλάβῃ τὰ ἐπτὰ τεῖχη, τὰ βεβαμμένα διὰ τῶν χρωμάτων τοῦ ἡλιακοῦ πρίσματος, συμβόλου παν ὃς φωτός. Ἄς ἀποκομίσῃ λίθον πρὸς λίθον τὰ ἀνάκτορα, εἰς τὰ ὅποια κατώκησαν ὁ Δεῦρος, ὁ Κουαζάρης, ὁ Ἀστυάγης, ὁ Καμβύσης, ἡ Μανδάνη, ὁ Κύρος.... τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου, ὅπου ὁ πάππος ἤκουσεν ἐκπερόμενον ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἐξόχου παιδίου μάθημα ἐγκρατείας. Ἐγὼ κρατῶ δι' ἐμὲ τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου. Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου σου θὰ

ὑποδείξῃς καὶ σὺ τὴν εἴσοδον πρὸς τὸν υἱόν σου· καὶ αὐτὸς ὁ σύζυγός σου οὐδέποτε πρέπει νὰ τὴν μάθῃ.

Βλέπεις, κόρη μου, πόσον ὑψηλὰ καθήκοντα εἶνε τὰ ἰδικὰ μας καὶ ποῖται εἰθῆναι εἶνε αἱ ἰδικαὶ σοῦ ! Βλέπεις ἂν εἶχα δίκαιον νὰ σοῦ λέγω, ὅτι μεταξὺ σοῦ καὶ τῶν Φράγκων ἡ ἀπόστασις εἶνε ἀνυπέριθτος. Αἱ περιστάσεις μὲς ἀναγκάζουσι νὰ καταστήσωμεν τὸν νεαρὸν ξένον ὄργανόν μας· ἀλλὰ ἴσον μας ποτέ !

— Πάτερ μου εἶπεν ἡ Λεϊλά, τὸ πεπρωμένον μου εἶνε ἐποχθὲς καὶ οἱ λόγοι σου πικροί.

Ἔπεται συνέχεια

κ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΖΕΪΜΠΕΚΙΔΕΣ

Ἄναγνώσκων τὸ ὑπ' ἀριθ. 16 καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 21 Ἀπριλίου ἐ.ἔ. φυλλάδιον τῆς Ἔστιας, καὶ ἰδὼν τὴν εἰκόνα Ζειμπέκου, ἀνεμνήθη τῶν ὀλίγων σημειῶν, ἃς κατὰ τὴν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ διαμονήν μου μεταξὺ ἄλλων εἶχον παρατηρήσει περὶ τῶν ἐκεῖ Ζειμπέκων ἢ Ζειμπέκιδων. Ἀνασκιλεύσας λοιπὸν τὸ βιβλίον μου καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀποσπάσας τὰ κατωτέρω, πέμπω ὑμῖν ταῦτα μὲ τὴν παράκλησιν νὰ καταχωρισθῶσιν ἐν τῇ φιλῇ Ἐστίᾳ, ἂν κριθῶσιν ἄξια νὰ κατασχῶσι μικρὸν ἐν αὐτῇ χωρὸν.

Ἡ λέξις Ζειμπέκης (καὶ πληθυντ. Ζειμπέκοι καὶ Ζειμπέκιδες) εἶναι ἄγνωστος τοῖς πολλοῖς τῶν Ὀθωμανῶν ἄλλων μερῶν· ἀπαντᾷ μόνον καὶ εἶναι συνήθης εἰς τὰ Δ. Μ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὡς ἔμακα τὸν ἰδίως δὲ κατὰ τὸν νομὸν Αἰδινίου (Σιμύρνης). Κατὰ λεξικόν τι ὀθωμανικόν, σημαίνει εἶδος ἀλητῶν ὀρεσιβίων. Κατὰ τινὰ λόγιον Ὀθωμανόν, εἶναι σύνθετος ἀραβικῆ, ἐκ τοῦ *Σεκ* ἢ *Ζεκ* καὶ *μπαίν*. Κατὰ τινὰ φίλον μου ἄλλον Χότζαν εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ *Ζιαντέ*—ὑπερβολὴν καὶ τοῦ *μπέτ*—κακός. Ἄν τὸ πρῶτον εἶναι ὀρθόν ἢ τὸ δεύτερον, εὐτε ἐμὲ εὐτε πολλοῦς τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἐστίας ἐνδιαφέρει. Ἡμεῖς ἃς παραδεχθῶμεν τὴν τοῦ τελευταίου μου φίλου Χότζα σύνθεσιν καὶ ἐξήγησιν, ὡς ἀπλουστεράν καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα καθ' ὅλα σύμφωνον.

Μὲ τὸ ὄνομα Ζειμπέκιδες ὠνομάζοντο πρὸ 40 ἐτῶν περίπου οἱ τὴν τότε ἄτακτον χωροφυλακὴν ἢ ἀστυνομίαν ἀποτελοῦντες ἄνδρες, οἱ ὑπὸ τὸ ὄνομα *Ζαπτιέδες* ἦδη. Διεκρίνοντο δὲ ἀπὸ τὸν παράδοξον καὶ ἰδιότροπον αὐτῶν ἱματισμόν. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἀριθμοῦσι πολλῶν ἐτῶν ὑπαρξίν. Διότι τούτους ἐπροστάτευε πολὺ ὁ ἄλλοτε Καραοσμάνογλου. Ἄλλ' ὁ τὸ πασσαλίκιον τοῦ Αἰδινίου λαβὼν Ταχέρ-πασσᾶς διέταξεν ἐπὶ ποιῆθ θανάτου τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ, πολλοὺς μάλιστα τούτων καὶ φονεύσας, ἄλλων δὲ διὰ μαχαίρας καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀγορᾷ ἔσεχίσας τὸ κοντὸν βραχίον. Καὶ ἐν τούτοις ὅμως ὁ ἱματισμὸς αὐτὸς διτηρήθη παρὰ πολλοῖς τῶν Ὀθωμανῶν κατοικῶν ὀρεινῶν ἰδίως χωρίων, τῶν σταθμοφυλάκων ἰδῶν καὶ ἀγροφυλάκων μέχρι πρότινος.

Τὸ ὄνομα Ζειμπέκης εἶναι ἰσοδύναμον σήμερον πρὸς τὸ : *Μιστής*. Οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι διατιμῶμενοι καὶ